

Бурузу хузури таҳочуми иттилоотӣ ва мафкуравӣ аз тариқи сомонаю расонаҳои берунӣ ва муҳимтар аз ин, шабакаҳои иҷтимоӣ яке аз воситаҳои муҳими таблиғоти нахзатӣ дар ҷанд соли ахир маҳсуб ёфта, дастандаркорони матолиби хашини ТТЭ ХНИ-й тавҳин задан ба давлат ва Ҳукумати Тоҷикистон ва натиҷатан, нобоварии мардумро ба режими мавҷудаи сиёсии кишвар афзуданро мароми сиёсӣ ва ақидаҳои худ медонанд. Аз тариқи паҳшу нашр кардани маводи ғаразнок раҳбарияти созмони террористии экстремистии ТТЭ ХНИ миёни ҷомеаи тоҷик нуфуз пайдо кардан меҷаҳад ва худро мубаллиғи озодию истиклол ва пуштибони мардум вонамуд мекунад. Тавассути ин навъи технологияи сиёсӣ раҳбарияти ТТЭ ХНИ меҷаҳад ҷомеаро таҳти султай равонӣ ва идеологӣ қарор бидиҳад ва мисли пештара дар муҳитҳои иҷтимоӣ тоҷикӣ таъсиргузор бошад. Ин аст, ки аз ҳориҷ ба таҳочуми иттилоотӣ ва мафкуравӣ мебардозад ва риёқорию ҷарбзабониро ба ҳадди политехнологияи калидӣ мебардорад.

Аксари қулли қаламбадастони ғаъоли расонаҳои нахзатӣ ба таври пайваста мушқилоти мавҷударо ба ҳадди ифрот расонда, оташи нафрату бадбиниро нисбат ба режими ҳукумат аланга додан мегиранд. Ба назари мубаллиғи нахзатӣ ҳама ҷиз дар қаламрави Тоҷикистон ба даст ва Ҳукумат ва масъулини давлатӣ ба дарде намеҳӯранд. Дар баробари ин, донишу маърифати заифи худро, ки аз муште ҳурофот таркиб ёфтааст (вале бо завоҳири дунявӣ персота шудааст), реклама мекунад. Аҷобатро бубинед, ки ба ном таҳлилгарони нахзатӣ аз берун истода, дар мавриди Ватан, давлат ва миллат қазоват мекунад ва қони дурӯғ мебофанду ба иттилооӣ сармоягузори ҳориҷӣ манзур месозанд. Зимнан, дурӯғпароканиҳои онҳо на дурӯғҳои оддӣ муқаррарӣ, балки ҳарзаю дурӯғҳои осмонӣанд ва ба онҳо бовар кардан ба ақли солим намеғунҷад. Дар маҷмӯъ, ба дурӯғҳои осмонӣ нахзатӣ метавон тақрибан ҷунин посух дод:

1. Бояд тазаққур дод, ки аврупоӣён ва таҳлилгарони ҳориҷӣ, қолибан муҳтоҷи иттилооти дурӯғӣ ин тоифа нестанд, онҳо қарои ғирифтани иттилооти дақиқ аз пойгоҳҳои ҳабарии ғарбӣ, ки иқтидори бузурги иттилоотӣ ва таҳассусӣ доранд, истифода мебаранд ва ба расонаҳои игвоғари нахзатӣ, аслан эътимод надоранд. Танҳо баъзе ғуруҳҳои манфиатхоҳ қарои қоман задани бухронҳои сиёсӣ ва мафкуравӣ қар мақнои қину мазҳаб дар минтақаҳо аз қаноқеи ҳабарии нахзатӣ истифода мебаранду ҳалос. Албатта, ин танҳо ба ғуруҳҳои «ҳос»-и таҳлилгарони ҳориҷӣ тааллуқ дорад.

2. «Таҳлилқарон»-и расонаҳои нахзатӣ, минҷумла Ақбари Сиддиқ ва мисли ӯ дар Ватан нестанд ва ҳарфи онҳо, ки қар асоси иттилооти муғризини доҳилии тақя мекунад, намеқавонад вазъи қуллиро дар минтақа таҳҳис бидиҳад. Ин аст, ки назар ва матолиби

Акбару ба Акбар монандҳо барои ҳадашону муҳлисонашон писанданду бас.

3. Давлат ва Ҳукумати феълӣ ҳеҷ ғоҳ ва ба ҳеҷ вачҳ, сиёсати зиддимардумиро пеша накардааст ва пайваста барои баланд бардоштани нуфузи Чумхурии Тоҷикистон дар арсаи байналмилалӣ ҳақду талоши фаровон варзидааст. Илова бар ин, ҳамасола дар каламрави чумхурӣ амниятӣ суббот ҳукмфармо буда, мардум дар фазои ҳамдигарфаҳмию ҳамдигар зиндагӣ карда истодааст. Мутаассифона, имрӯз ҳам боқимондаҳои нахзатӣ дар дохилу хориҷи кишвар ба пахну интишор кардани дурӯғу игвоҳо пардохта, обрӯ ва нуфузи давлатро дар арсаи байналхалқӣ костан меҳаханд. Онҳо ба таври ошкору пинҳонӣ аз ҷиҳати идеологӣ истифода бурда, ҷомеаро ба бӯроҳа мекашанд ва авҷро мутаҷассис кардан меҳаханд. Чӣ дар гузашта ва чӣ имрӯз ҳадафӣ нахзат буда ва ҳаҷ, ки мардуми Тоҷикистон зиёдтар бевасоват бӯшанд, то аз тариқи нооғоҳӣ ва бевасоватӣ рӯйи шӯнаҳои онҳо савор шаванд ва ҳолатҳои ҳурӯ бевасоват амалӣ намоёнд. Ин орзуи деринаи кишри рӯҳонии муҳофизакор ва усулгаро аст, ки ақсаран ба нахзат бевасоват ва ё бевасоват иртибот доштанд ва мутаассифона, имрӯз ҳамон равобити сирри миёни онҳо вучуд дорад.

4. Таъкид кардан бамаврид аст, ки имрӯз дар сатҳи элитаи сиёсӣ давлатӣ ба самтҳои марбут, аз ҷумла илму маориф тавачҷуҳи махсус зоҳир мешавад ва давра ба давра ва марҳила ба марҳила илму маориф дар кишвар беҳбудӣ меёбад. Маблағҳои калони давлатӣ аз бӯҷаи кишвар ба самти маориф ва илм ихтисос меёбанд, ҳамасола муассисаҳои таҳсилоти миёнаи умумӣ таъмир мегарданд ва муассисоти нави таълимӣ дар ғӯшаву канори мамлакат бунёд мегарданд. Бурсияҳои таҳсилотӣ дар хориҷ барои таҳсили ҷавонони тоҷик ихтисос меёбанд, шумораи назарраси муҳассилини тоҷик дар бонуфузтарин муассисоти таҳсилоти олии кишварҳои осеёӣю аврупоӣ ва амрикоӣ ба таҳсил фаро гирифта шудаанд. Ҳаёти профессори бонуфузтарин донишгоҳҳои русию урупоӣ барои тадрис ба донишгоҳҳои мо даъват мешаванд. Тадриҷан сатҳи сифати таҳсилот ва таҳқиқот ба стандартҳои ҷаҳонӣ наздик мешавад. Магар ин нави корҳо ва тасмимоти ҷиддӣ давлатӣ дар умури таҳсилотӣ ва илмиро метавон ноҳида гирифт? Албатта, ба забони «коршиносон»-и бурунмарзии нахзатӣ ин нави пешравиҳо намоёнгари таракқиёт нестанд. Дигар ин ки онҳо, аслан пешравиҳо дар ватан дидан намеҳаханд ва бӯяд аз тағи ноҳун ҷирк бикӯбанд, то раҳбарони хориҷашонро шӯду масрур гардонанд ва сармояи зарурии дарёфт намоёнд.

5. ТТЭ ХНИ ва дастгоҳҳои иттилоотӣ он дар дохилу хориҷ ба як нуқта тавачҷуҳ доранд – ба ҳар роҳу васила пойин бурдани нуфузи кишвар ва миллат ва аз ин роҳ ҳурӯ назди ҳоҷаҳои хориҷӣ, ки сармоягузори пружаи нахзатианд, ширин кардан (ба умеди маблағгузори минбаъдаи пружа). Дигар ҳадафе фаротар аз ин, пушти найрангҳои нахзатӣ ва ҳомабадастони онро намебинем. Аммо ёди қудрати сиёсӣ ва тасаллут бар ҳосу ом ҳамеша орзуи ормони нахзатӣ бӯду ҳаҷ ва он ормонгароии виҷаро набӯяд аз

ёд баровард.

Фаридун Ориёӣ